

303

PROKOPSKÉ LISTY

měsíčník nejen pro žižkovské farníky

DUBEN 2018

Drazí farníci a milí čtenáři.

Právě v předvečer prvního dne měsíce dubna vstupujeme do doby velikonoční, která je pro nás křesťany vždy vyvrcholením celého liturgického roku. Oslavujeme slavné a jedinečné vítězství našeho Pána, který svým slavným Zmrtvýchvstáním potvrzuje smysl svého příchodu na naši zem, a tím i naplňuje všechna příslibení, která nám sám dal. Jeho vítězství nad smrtí, která se zdá být „koncem“ našeho života, je absolutně výjimečné a zcela nesrovnatelné s něčím jiným. Otvírá nám úplně nový horizont pohledu na náš život i na svět, který již není omezen

a ohraničen prostorem a časem, ale umožňuje nám vejít do nekonečného přebývání v Boží lásce, která není abstraktním prožíváním něčeho nebo rozplynutím se v nějakém krásném pocitu, ale osobního spojení se s tím, který je plnost života – s Ježíšem Kristem. „Já jsem ta cesta, pravda a život“, říká náš Pán (Jan 14,6). Obětováním svého Syna nám Bůh nabízí život věčný, který je nad naše pomyšlení a není možné ho s ničím srovnat, ale zároveň je zcela reálný a skutečný.

Působení a dosah této podstaty naší křesťanské víry vidíme a jakoby hmatatelně zažíváme v životě našich svatých, zvláště svatých mučedníků. Oni byli ochotni obětovat a dát úplně všechno jen proto, aby pro druhé i pro sebe získali život věčný. Nic jiného jim neleželo tak na srdci, jako spasení svých bližních i své osobní. To bylo základem a zároveň i hnacím motorem po celý jejich každodenní život. Síla víry svatých mučedníků je pro nás v tomto ohledu nesmírně podnětná a zároveň i posilující, abychom neupadli do pouhého zvykového „odbyvání si“ svých náboženských povinností, ale usilovali o autentický život z křesťanské víry. Zůstat věrný za všech okolností a důvěřovat vždy více Ježíši Kristu než sobě, bližním, společenskému mínění a názorům mnohých „chytrých a vzdělaných“, kteří nás chtějí často přesvědčit, že tato cesta je již zastaralá a nehodící se do dnešního moderního světa, je důkazem toho, že víra je pro nás to nejdůležitější a nelze ji ničím nahradit.

Jedním z těch, kteří zůstali věrní a kteří nebyli ochotni udělat laciný kompromis, byl i Josef kardinál Beran. Určitým způsobem též mučedník, i když přímo neprolil svou krev, byl pronásledován a persekuván po mnoho let svého života, a odevzdal svůj život v duchovním utrpení jakoby po kapkách, a tak se ztotožnil s trpícím Kristem. Nyní probíhá s o. kardinálem proces blahověštění, který by měl potvrdit a završit jeho mimořádné svědectví víry zvláště pro katolíky, ale i pro všechny křesťany, a nejen křesťany v celé naší zemi. Sice již bylo mnoho napsáno a publikováno o otci kardinálu Beranovi, ale přesto bych se chtěl u jeho osobnosti zastavit. Prošel jak koncentračním táborem Terezín a Dachau pod nacistickou nadvládou, tak i následně domácím vězením pod komunistickým režimem, který mu nakonec umožnil odcestovat do Říma s podmínkou, že se již nikdy nevrátí. Když byl vezen na letiště a žádal, aby mohl vidět Hradčany a katedrálu, nebylo mu to umožněno. Nikdy se již do vlasti nevrátil a zemřel v exilu v Římě. Nyní bude tento svědek víry převezen do naší vlasti, aby se mu nejen splnilo jeho životní přání, ale též abychom měli ještě více a jasněji před očima pastýře, který byl doslova a do písmene ochoten „dát svůj život za své ovce, aby měly život a měly ho v hojnosti“ (srv. Jan 10, 10). On se svým celoživotním odevzdáním snažil naplnit nejenom slova, ale i příklad našeho Pána, který dává život, abychom my měli život. Otec kardinál Beran byl a navždy pro nás zůstane věrným služebníkem, který nehleděl na sebe, ale na Krista a sobě svěřené duše. Příklad jeho života jakož i mnoha dalších svatých nás mají znovu vyvést z určité pohodlné letargie našeho zaběhnutého křesťanského života a pomoci nám obnovit horlivost naší oddanosti a věrnosti Ježíši Kristu. Stejně jako Ježíšovi učedníci, neměl ani on jiné „zbraně“ na obranu než ty, které nám vkládá do rukou samotný Bůh – víru, naději a lásku. Skrze ně máme upevnit a posílit naši statečnost a odhodlanost věrně následovat našeho Pána i za cenu obětí a utrpení. Nezůstat povrchní a přizemní, ale chtít se odpoutat a „vzlétnout k nebi“, které je naším jediným pravým domovem. Kež nám zmrtvýchvstalý Kristus dodá novou touhu žít podle jeho slov a přikázání a naplní naše nitro novou radostí, která pramení z vědomí, že náš život zde na zemi nekončí, ale ústí v láskyplném objetí nebeským Otcem.

Požehnané a milostiplné svátky velikonoční vám přeje

P. Vil

DUBEN 2018			
I	ne	ZMRTVÝCHVSTÁNÍ PÁNĚ – HOD BOŽÍ VELIKONOČNÍ	slavnost
2	po		
3	út		
4	st		
5	čt		
6	pá	první pátek	
7	so		
8	ne	II. NEDĚLE VELIKONOČNÍ	neděle Božího milosrdenství
9	po	ZVĚSTOVÁNÍ PÁNĚ (přeloženo z 25. 3.)	slavnost
10	út		
11	st	sv. Stanislava, biskupa a mučedníka	památka
12	čt		
13	pá		
14	so	sv. Martina I., papeže a mučedníka	
15	ne	III. NEDĚLE VELIKONOČNÍ	
16	po		
17	út		
18	st		
19	čt		
20	pá		
21	so	sv. Anselma, biskupa a učitele církve	
22	ne	IV. NEDĚLE VELIKONOČNÍ	
23	po	sv. Vojtěcha, biskupa a mučedníka	svátek
24	út	sv. Jiří, mučedníka, sv. Fidelia ze Sigmarinky, kněze a mučedníka	
25	st	sv. Marka, evangelisty	svátek
26	čt		
27	pá		
28	so	sv. Petra Chanela, kněze a mučedníka, sv. Ludvíka Marie Grigniona, kněze a mučedníka	
29	ne	V. NEDĚLE VELIKONOČNÍ	
30	po	sv. Zikmunda, mučedníka	

sbírka na splátku farního úvěru

neděle 1. 4. (všechny kostely)

výstav Nejsvětější Sv. Oltářní

čtvrtek 5. 4. po mši sv. do 20.00 – Sv. Prokop

úterý 24. 4. v 17.30 v kostele sv. Anny

slavnost Zvěstování Páně

pondělí 9. 4. v 18.00 mše svatá

kostel sv. Prokopa

velikonoční koncert

úterý 10. 4. v 19.30

kostel sv. Prokopa

úklid kostelů

sobota 14. 4. mše sv. v 8.00 – Sv. Prokop

setkání ministrantů

neděle 22. 4. v 17.00

farní centrum

**autobusová pout' do Koclířova,
Českomoravské Fatimy**

sobota 5. 5. odjezd v 6.30

od kostela sv. Prokopa

Koclířov

Milí farníci,

ožívám se vám opět po měsíci z Říma. Koncem února jsem měl částečnou zkoušku z teologické antropologie. Ta se týká křesťanského pohledu na člověka, na stvoření. Ještě v průběhu letního semestru mě čeká zkouška z církevních dějin. V březnu jsme měli možnost navštívit klášter sester trapistek ve Vitorchianu. Několik sester právě z tohoto místa odešlo do naší země a v Poličanech založily dceřinný klášter. Také jsme absolvovali sbírku potravin pro chudé, které byly předány misionářům lásky, kteří se v Římě věnují nuzným. Kromě jiného jsme také se sbírali letošní úrodu citronů, jichž velkou část jsme zpracovali na limoncello – citrónový likér. Řím také překvapila netradičně bohatá sněhová nadílka. Nelenili jsme a hned ráno postavili před palmou sněhuláka a pak čekala sněhová bitva. Začátkem března jsme absolvovali školení na papežské penitenciarii. Školení se týkalo mnoha aspektů zpovědní praxe v životě církve. Jsem vděčný za mnohé informace, které jsme se mohli dozvědět. Jak jsem již psal, letošní Velikonoce budeme trávit v Římě. O těch vám napíšu něco v příštím čísle. Budu na vás pamatovat v modlitbě a děkuji za vaši podporu.

S pozdravem

Flust mirosław

HLAS PETROVA NÁSTUPCE

výňatek z Apoštolského listu papeže Františka

MISERICORDIA ET MISERA

vydaného k závěru Svatého roku milosrdenství

2016

Misericordia et misera jsou dvě slova použitá svatým Augustinem, když vypráví o setkání mezi Ježíšem a cizoložnicí. Chtěl-li dát pochopit tajemství Boží lásky při jejím setkání s hříšníkem, nemohl najít krásnější a přiléhavější výraz, než je tento: „Zůstaly jen tyto dvě: ubožáčka (misera) a milosrdenství (misericordia).“ Kolik Boží slitovnosti i spravedlnosti je v tomto příběhu! Ponaučení plynoucí z něho vrhá světlo na závěr mimořádného Svatého roku milosrdenství a zároveň nám ukazuje cestu, na niž jsme v budoucnu povoláni, abychom po ní šli.

Odpuštění je nejviditelnějším znamením Otcovy lásky, kterou Ježíš zvěstoval po celý svůj život. Neexistuje ani jedna stránka evangelia, kde by chyběl tento příkaz lásky dospívající až k odpuštění. Dokonce i v posledním okamžiku svého pozemského života, když je Ježíš přibíjen na kříž, vyslovuje slova odpuštění: „Otče, odpusť jim, vždyť nevědí, co činí.“ Nic z toho, co kající hříšník vkládá do Božího milosrdenství, nemůže zůstat mimo Boží odpuštění.

Z tohoto důvodu nemůže nikdo z nás Boží milosrdenství něčím podmiňovat; ono stále zůstává skutkem nezištnosti Nebeského Otce, je to láska bezpodmínečná a nezasloužená.

V této souvislosti nabývá zvláštního významu také naslouchání Božímu slovu. Každou neděli se slovo Boží hlásá křesťanskému společenství, aby den Páně byl ponořen do světla šířícího se z velikonočního tajemství.

Milosrdenství má rovněž tvář útěchy. „Potěšte, potěšte můj lid“ (Iz 40,1) jsou pronikavá slova, která nás prorok nechává slyšet i dnes, aby se slovo naděje dostalo ke všem, kdo se nacházejí v utrpení a v bolesti. Nenechme si nikdy ukrást naději, jež pochází z víry ve zmrtvýchvstalého Pána. Je pravda, že často jsme podrobeni tvrdé zkoušce, ale nikdy nám nesmí chybět jistota, že Pán nás miluje.

Nenecháme si to, co jsme dostali, žárlivě pouze pro sebe; dokažme se o to rozdělit s trpícími bratry, aby byli podpořeni silou Otcova milosrdenství. Ať se naše společenství otevírají a dosahují ke všem, kdo žijí na jejich území, aby se jim dostávalo Božího pohlazení skrze svědectví věřících. Toto je čas milosrdenství. Každý den naší cesty je poznamenán Boží přítomností.

Naučili jsme se, že Bůh se k nám sklání (srov. Oz 11,4), abychom jej mohli i my napodobovat a sklánět se k bratřím. Touha mnohých po návratu do domu Otce, který očekává jejich příchod, je probouzena také upřímnými a velkodušnými svědky Boží něhy.

Milosrdné oči svaté Matky Boží na nás spočívají stále. Ona je první, která otevírá cestu a provází nás při svědectví lásky. Matka milosrdenství shromažďuje všechny pod ochranou svého pláště, jak to často znázorňuje umění. Důvěřujme v její mateřskou pomoc a následujme její neustálé usměrňení, abychom hleděli na Ježíše, jenž je zářivou tváří Božího milosrdenství.

Bc. Karin Adámková (44) je fyzioterapeutka, vystudovala tento obor na Fakultě tělesné výchovy a sportu Univerzity Karlovy. V současné době pracuje v Ošetrovatelském domově na Žižkově a působí též jako lektorka cvičení pilates v Rodinném a kulturním centru Nová Trojka.

S lidmi, které trápí bolesti zad, se jistě setkáváte každý den. Lze všem pomoci?

Mnohým lze pomoci. Musíme brát v úvahu věk, diagnózu a motivaci klienta s tím něco dělat. Jinak budu postupovat u dítěte, ženy, muže nebo seniora. Je důležité přistupovat ke každému individuálně a po vyšetření stanovit vhodnou pohybovou léčebnou terapii.

V čem spočívá cvičení podle Ludmily Mojžíšové (L.M.)?

Toto cvičení odstraňuje svalovou nerovnováhu, která způsobuje bolesti zad, vyhrzlé plotýnky, skoliózu, artrózu kyčlí (cvičení pomáhá od bolesti), zácpu, inkontinenci, u žen bolestivou menstruaci, potíže s početím či sexuální problémy, upravené cvičení v době těhotenství usnadňuje porod a ovlivňuje jeho rychlý a zdárný průběh apod. Tato metoda je založena na deseti základních cvicích pod vedením odborně vyškoleného fyzioterapeuta. Součástí této metody jsou mobilizace – uvolnění zablokované páteře a žeber. Samotná zakladatelka doporučovala také dostatečný pitný režim.

Když by mne trápila bolest zad, doporučíte mi jógu, pilates, plavání, nebo i něco jiného?

Zdůrazňuji nutnost vyšetření a doporučení vhodnosti pohybové terapie lékařem. Dle mých zkušeností se osvědčují cviky z medical pilates, metody dle L.M., dále průpravné jógové cviky. Doporučuji též metodu MUDr. Smiška, tzv. SM metoda.

Zdá se, že u nás je stále oblíbená jóga. Může mít však jógová filozofie nějaká úskalí?

Jógová filozofie ovlivňuje člověka fyzicky i mentálně. Sama jsem jógu praktikovala i du-

chovně, ale zjistila jsem, že pokoj své duše jsem tímto nenalezla. Žádné meditace, relaxace a cvičení jógových pozic vám v tom nepomohou.

Jste jistě pro většinu klientů zdrojem velké úlevy. Kde čerpáte energii? Máte nějaký ne-tradiční koníček?

Velkým občerstvením a zdrojem jsou pro mne zvířata, hlavně papoušci. Miluji jejich kreativitu, roztomilost a schopnost s člověkem soucit, zabavit ho a být věrným společníkem.

Dalším zdrojem jsou pro mne knihy, ano, jsem velký „knihomol“ a milovnice knih historických, humorných, sci-fi, dobrodružných, literatury faktu apod. Ačkoliv je má práce neustále provázána kontaktem s lidmi, jsou to právě lidé a prostředí v práci, ale i zázemí rodiny – to je pro mne inspirací a zdrojem potřebným k růstu a učení se dávat, ale také přijímat. Největším a hlavním zdrojem radosti, lásky a pokoje je pro mne Bůh.

Je Nová trojka otevřena všem generacím? Jaké služby (ve zkratce) nabízí?

Ano, toto kulturní a rodinné centrum na Žižkově je otevřeno pro miminka až po seniorskou obec a nabízí velmi bohaté programy – přednášky, konzultace, hudební, sportovní, kreativní kurzy a hlavně vynikající prostředí, kde je každý vítán!

Doporučíte nám oblíbenou knihu?

Kromě Bible mám moc ráda knihy od C. S. Lewise, např. „Rady zkušeného ďábla“ či „Letopisy Narnie“.

-im-

C. S. Lewis: Rady zkušeného ďábla. Zkušený ďábel poučuje formou dopisů svého nezkušeného kolegu o tom, jak svádět člověka ke hříchu. Ukazuje mu slabé stránky člověka a cestu, jak dosáhnout cíle. Kniha je výborným exkurzem do duchovní roviny člověka.

„Lilie Mohawků“

Sv. Kateřina Tekakwitha

- Byla dcerou náčelníka kmene Mohawků (kmen sídlil na území dnešního státu New York) a křesťanky z kmene Algonquinů, která byla unesena a k sňatku s náčelníkem donucena.
- Oba její rodiče zemřeli na epidemii neštovic, když byly Tekakwithě 4 roky. Ji samotnou nemoc zjizvila v obličeji. Ještě před smrtí stihla ale matka dcerce předat nosné myšlenky křesťanství.
- Po smrti rodičů žila ve vesnici Caughnawaga a staral se o ni její strýc, který ale křesťanství nepreferoval.
- Učila se tradičním dovednostem indiánských dívek, mezi které patřilo zpracování kůží, pěstování kukuřice či pletení košíků.
- Tuto vesnici poté vyplenili dobyvatelé a po uzavření míru poslali do vesnice jezuity, kteří se snažili přiblížit křesťanskou víru způsobem indiánům blízkým.
- Tekakwitha odešla na misionářskou stanici v Kahnawake (dnešní Kanada). Předtím statečně odolávala pokusům strýce ji provdat za některého lovce kmene. Ona však po obrácení k Bohu chtěla zůstat svobodná.
- Roku 1676 byla pokřtěna, stalo se tak na Velikonoční neděli. Přijala jméno Kateri, patronkou se jí stala sv. Kateřina Sienská.
- V období po křtu se Kateřina rozhodla složit slib čistoty, i když byl mimo řeholní společenství. Datum se však liší v pramenech o 9 let, pravděpodobně jde o soukromé odevzdání a následný veřejný obřad, který měl údajně proběhnout 25. 3. 1679.
- O rok později se zhoršil její zdravotní stav, trpěla bolestmi hlavy i žaludku. Nechtěla však slevit ze své horlivosti, prokazovala skutky milosrdenství, starala se o druhé a denně navštěvovala mši svatou, dokud jí to zdravotní stav dovolil. Poté i na lůžku trpělivě snášela svůj zhoršující se stav.
- Její poslední slova před smrtí byla „Ježíši, miluji Tě.“ Zemřela ve 24 letech a svědci uvádějí, že chvíli po její smrti jí z obličeje zmizely všechny jizvy po neštovicích.
- Blahořečena byla roku 1980 papežem Janem Pavlem II., svatořečena roku 2012 Benediktem XVI.

Sv. Kateřina Tekakwitha

(1656–1680)

Připomínka 17. dubna

Zdroj: catholica.cz, signal.cz, wikipedia.cz

Humanitární sbírka

Milí a vážení farníci,
určitě Vás také někdy trápí dilema: „Ve skříni /nebo v komoře/ se hromadí věci, které již nepotřebuji, ale je škoda je vyhodit, tak co s tím?“ Nabízí se možnost darovat takové věci, které nám již neslouží, jsou stále pěkné, funkční, ale udělaly by radost někomu jinému. Proto organizujeme sbírku takových „dárků“ a to v pátek **13. dubna od 13 do 18 hodin** a v sobotu **14. dubna od 10 do 16 hodin**, v prostorách bývalého skladu Diakonie Broumov, **Prokopova ulice 216/4**, Praha Žižkov, ve dvoře.

Vybíráme: oblečení všeho druhu, boty zánovní, domácí textil jako záclony, utěrky, ručníky, také deky, polštáře i pérové, spacáky, drobné funkční elektro jako žehličky, varné konvice, i funkční hračky by udělaly radost dětem z domova pro matky s dětmi. Darované věci jsou určeny pro potřeby sociálně slabších, protože oni jsou těmi našimi bližními, které má Kristus na mysli.

Kdo by chtěl pomoci při vybírání věcí, může se přihlásit u Libuše Janovské, tel. 736 242 333.

Za farní charitu předem děkuje **Libuše Janovská**, za Diakonii Broumov **Marta Pešková**.

Upozornění farní charity:

Od 14. 2. 2018 má Farní charita Žižkov nové číslo účtu: **2401387460/2010**.

interiér kostela sv. Prokopa

CANTI DI PRAGA

Vás srdečně zve na

VELIKONOČNÍ KONCERT

v úterý 10. dubna 2018 od 19:30 hodin

v kostele sv. Prokopa

Seifertova, Praha 3 - Žižkov

účinkují: Komorní smíšený sbor Canti di Praga,
Jan Svejkský - dirigent, Ludmila Juránková - varhany

Na programu zazní Quatre motets pour un temps de pénitence F. Poulence,
Lužanská mše D-dur A. Dvořáka a Pět velikonočních motet A. Tučapského.

základní vstupné: 150 Kč, snížené vstupné: 100 Kč (studenti, důchodci)

Unie
českých pěveckých sborů

www.facebook.com/cantidipraga
www.cantidipraga.cz

Svatá Panna Lasalettská (zjevení plačící Panny Marie, Francie, 1846)

(pokračování 3. díl)

Pokračujeme v příběhu Melánie Calvatové, která byla v 15 letech svědkyní zjevení Panny Marie poblíž francouzské vesničky La Saletta. V minulých číslech jsme si představili její rané dětství. V tomto čísle se mimo jiné dozvíme, že její dětství i dospívání bylo vlastně celé prodechnuto velkou blízkostí k Panně Marii a k Ježíši Kristu. Následují slova samotné Melánie:

Můj zármutek byl veliký; ale och, moje matka měla pravdu, když mě chtěla napravit, byla jsem naprosto nesnesitelná; vždyť ponechala-li mě doma samotnou, jakmile se u dveří objevili chudáci, dala jsem jim vše, co bylo v mém dosahu, aniž jsem k tomu měla dovolení; a vzala-li mě s sebou, pak mi lidé, které jsem viděla, naháněli strach, chtěla jsem utéci a plakala jsem. Ať už tak či onak, vždycky jsem své mamince způsobovala nepříjemnosti, takže často říkala, že by bylo lépe, kdybych byla mrtva. Z celého srdce bych si byla proto přála raději zemřít, aby ustaly nepřetržité mrzutosti, jejichž jsem byla příčinou.

I tentokrát jsem šla do lesa a stále jsem myslela na to, co mi řekla: že nemám ani matku, ani otce, ani bratry, ani příbytek a že mě nikdo nechce. Byla jsem zarmoucená a malomyslná z pomyšlení, že už nebudu moci říkat sladké slovo maminko. Tentokrát jsem se nad svým smutným osudem rozplakala. Pak jsem myslela na Krista na kříži mého otce (dřevěný kříž); řekla jsem si: Vykupitel měl oči zavřené, nedíval se na mne, snad mě ani nezná, jak by mohl vědět, že jsem zde sama? Nemluvil ke mně, přesto však zemřel za nás, za mne, zavíraje oči... Dobrá, já ho chci také milovat a modlit se k němu se zavřenými ústy, protože i Kristus je měl zavřené. Řeknu mu o své touze ho chtít milovat, být cele jeho a nechť nic jiného než Krista. (Žádala-li jsem o kříž svého Ježíše, rozuměla jsem tím kříž ze dřeva, nedovedla jsem povznést svou myšlenku výše.) Byla jsem v lese tři nebo čtyři dny, aniž jsem někoho viděla či slyšela; mým jediným zaměstnáním byly mé myšlenky na utrpení našeho pána Ježíše Krista. Už jsem neměla sílu k chůzi,

upadla jsem a ponořila se do hlubokého smutku v pomyšlení na to, jak je můj Ježíš uražen.

Pojednou vidím, jak ke mně přichází docela malé dítě velké krásy, oděné v zářivě bílém s krásnou korunkou na hlavě. Jakmile bylo dítěátko před divoškou, řeklo jí: „Dobrý den, má sestro, proč pláčete? Jdu vás potěšit.“ – „Och,“ odpověděla divoška, „můj ubohý maličký, mluvte hodně potichu, nemám ráda hluk. Pláču, protože bych chtěla znát všechno, co můj Ježíš učinil pro záchranu světa, abych to učinila jako On a nic neopomenula, potom to, co udělal svět, že způsobil smrt mého Ježíše Krista, pak bych chtěla mít maminku, nemám nikoho. Byla jsem v jednom domě s jednou ženou a dětmi, tato žena mě už nechce. Och, kdybych tak měla maminku! – „Má sestro,“ řekl pak maličký, „říkejte mi Bratře, jsem váš dobrý Bratr, bdím nad vámi: máme maminku“ – „Maminku! Maminku!“ zvolala divoška, stále plačíc. „Och, já tedy mám maminku! Kde je, můj Bratře, abych mohla běžet a honem ji najít.“ – „Naše maminka,“ řeklo hezké dítě, „je všude se svými dětmi, hodně milujte tuto dobrou maminku, je vždycky s těmi, kdo ukázali, že jsou jejími dětmi. Brzo vás za naší maminkou zavedu.“

Potom malé dítě seznámilo měnou s Boží velikostí, s jeho silou, dobrotou a konečně s celým jeho veřejným životem a především s jeho utrpením. Ale když bylo u utrpení, řekla jsem mu: „Och můj bratře, už mi o tom nepovídejte; vím, co můj dobrý Bůh vytrpěl, aby nás dostal do nebe: muž z domu, kde jsem zůstávala, než mě žena vyhnala, mi toto všechno vyprávěl, a já sama bych chtěla trpět jako můj dobrý Bůh. Och, nikdy bych se neodvážila vstoupit do ráje, kdybych netrpěla jako dobrý Ježíš...“

Pak mi můj milý Bratr řekl: „Má sestro, prchejte před hlukem světa, milujte ústraní a rozjímání: mějte svoje srdce na kříži a kříž na srdci; nechť vaším jediným zaměstnáním je Ježíš Kristus. Milujte ho v tichosti a uslyšíte hlas nesbékého Boha, který k vám bude v srdci hovořit, nepřipoutávejte se k nikomu a Bůh vám bude všim.“ Můj malý Bratr za mnou přicházel téměř každý den; někdy se stalo, že jeden den nepřišel, ale často přicházel víckrát v téže dni. Bavivali

jsme se vždycky o utrpení nebo o skrytém životě našeho Pána Ježíš Krista. Byla jsem hluboko v lese; upadla-li jsem na cestě plné kamení, ihned přišel a zvedl mě, kráčíváli jsme, držíce se za ruce, trhali jsme spolu květiny. Byl mi velice sympatický, vzbuzoval ve mně důvěru, cítila jsem, že pro něj hořím láskou. Pokaždé, když jsem ho viděla a když mě oslovoval jako svou sestru, se mé srdce naplnilo radostí a sladkou útěchou. Můj Bratr byl mého věku (byl vždycky mé velikosti), nebyl větší než já, byl pěkně urostlý, pěkných proporcí, jeho malá tvář byla narůžověle bílá, jeho vlasy byly světle kaštanové a zvlněné, na jeho krásném čele se rozdělovaly a padaly poněkud na ramena, jeho oči byly něžné a pronikavé, jeho něžný zvučný melodický hlas mluvil přímo do duše a způsoboval, že mi srdce vždy přímo poskočilo, jeho drobné ruce, dobře hmatatelné, byly v mých jako dotek lilie, celá jeho bytost mi připadala krystalická.

Když jsme se dost nahovořili o našem Pánu Ježíši Kristu, bavili jsme se pozorováním květin, a když jsme je někdy trhali a dělali z nich věnečky atd., připadalo mi, jako by se květiny samy od sebe vkládaly do jeho ruček, považovala jsem to však za docela přirozené, protože jsem nevěděla, co lidé mohou či nemohou dělat.

Řekla jsem, že poprvé byl oděn celý v bílém, na hlavě s korunou bílých růží, nebyl však pokaždé oblečen stejně. Když jsem svého Bratra viděla potřetí, měl růžové roucho stříbrného odstínu, v pase stažené zlatou stuhou, konce visely po straně jeho krásného roucha a na hlavě měl korunu nádherných růží...

Řekla jsem mu: „Byl jste u prvního přijímání, že máte na hlavě korunu?“ Ale můj milý Bratr odpovídal: „Před květinovou korunou jsem nosil korunu jinou!“ V té chvíli jsem upadla do hlubokého rozjímání, ztratila jsem smysly a nalezla jsem se v přítomnosti Božího Majestátu: náš Pán Ježíš Kristus byl velký, majestátný, plný lásky a vlídnosti, byl oděn do dlouhého, stříbrnitě bílého, průsvitného, třpytivého roucha...

Náš Pán Ježíš Kristus celý zářil a byl obklopen velikým světlem. V rukou měl bílou holubičku. Při pohledu na tento nepředstavitelný majestát jsem se ponořila do své nicoty. Rozumem jsem vnímala, jak Božský Mistr říká věčnému Světlu (které jsem pochopila jako věčného Otce): „Co učiníme z tohoto tvorečka? Dáme mu hezkou

korunu z květin?“ (Teď už jsem všechno chápala). Pospíšila jsem si říci: „Ne, ne, Pane, žádné květiny na zemi! Vždyť od vašeho vtělení, to znamená od spojení vašeho božství s vaším svatým lidstvem, jste na duchu i těle trpěl více než všichni mučedníci dohromady a byl jste korunován smrtícími ostny, neboť vnikly do vašich očí a lebky vaší úctyhodné hlavy, pak jste byl pro naši spásu přibit na kříži, dejte mi, Pane, milost, abych z lásky k vám vytrpěla, co se vám zlíbí, dokud mě nepovoláte do své slávy.“

Toto všechno bylo řečeno rozumově. Potom se Věčné Světlo přiblížilo k našemu Pánu a upřelo pohled na holubičku a poznamenalo ji křížem na hlavě, těsně u očí, pak ji požehnalo. Náš Pán ji pak přitiskl k svému srdci a řekl jí: „Prostřednictvím mého kříže rost'te a přinášejte ovoce ctnosti.“ Přišla jsem opět ke smyslu a shledala jsem, že jsem na stejném místě v lese, ale můj drahý Bratr zde už nebyl.

(pokračování v příštím čísle)

Zdroje

Press, F. (1992). Děvečky boží. Brno: Mariánské nakladatelství

183. KLEMENT IV.

(1265–† 1268)

Vlastní jméno nebo rod:	Guido Faucoi le Gros
Původ:	Francie
Datum narození:	1195
Místo narození:	Saint Gilles, Francie
Datum zvolení:	5. 2. 1265
Datum úmrtí:	29. 11. 1268
Místo úmrtí:	Viterbo, Itálie
Místo pohřbu:	basilika Viterbo
Pontifikát:	3 roky, 9 měsíců, 23 dny

Pocházel z rodiny francouzského šlechtice, po studiích se stal významným právníkem a žil rodinným životem. Po smrti manželky se vzdal světského života a stal se knězem, později biskupem.

V roce 1256 zastával úřad biskupa diecéze Le Puy-en-Velay (FR), o 3 roky později se stal arcibiskupem Narbonne (FR), v roce 1261 kardinálem (jmenoval jej předchůdce Urban IV.) a biskupem diecéze Sabina (IT). 1263–1265 zastával úřad hlavního penitenciáře Apoštolské penitenciárie.

Apoštolská penitenciárie je jeden z tribunálů Římské kurie, který rozhoduje otázky týkající se odpuštění hříchů v římskokatolické církvi. Pro vnitřní obor, ať již svátostný nebo nesyvatostný, poskytuje absolve, dispense, přeměny, sanace, odpuštění a jiné milosti. V čele tribunálu stojí hlavní penitenciář Svatého stolce. Je jedním z mála vatikánských hodnostářů, který neztrácí úřad v období sedisvakance na papežském trůně; jeho hlavním úkolem je rozhodovat o těch odvoláních či zproštěních cír-

kevních trestů a cenzur, které podle kanonického práva spadají do gesce Svatého stolce, dispenzovat od těch překážek udělení svátosti, jejichž prominutí je vymezeno Svatému stolci, a vydávat a kontrolovat odpustky.

V roce 1265 byl zvolen papežem. I když byl tedy zvolen římským biskupem, nikdy do Říma nevstoupil – vzhledem k politické a vojenské situaci v tehdejší Itálii. Nesouhlasil s politikou neapolského krále Karla a velmi často jej ve svých listech napomínal. Když dal Karel r. 1268 po prohrané bitvě svého nepřítele Konrandina v Neapoli veřejně popravit (Konrandinovi bylo teprve 16 let), papež Klement IV. tento akt ostře odsoudil, když už se mu nepodařilo Karla úpěnlivými prosbami od tohoto činu odvrátit.

Zanedlouho zemřel a kvůli sporům mezi kardinály pak zůstal papežský stolec téměř tři roky neobsazen.

zdroj: Ch. Coulombe: Náměstkové Kristovi, internet Wikipedia

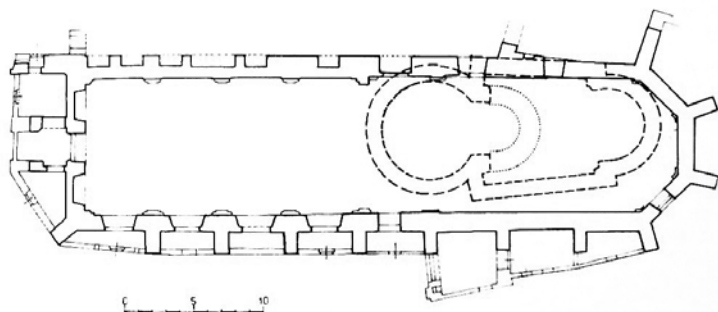
Na této stránce, věnované nejstarším pražským kostelům, se po několika měsících vracíme na území Starého Města. Již při povídání o dosud stojící rotundě sv. Kříže bylo zmíněno, že se nedaleko nacházela

rotunda sv. Vavřince.

Ta zde vznikla snad již v první polovině 12. století, jednalo se o typickou pražskou rotundu z opukových kvádrů s apsidou na východní straně. Stavba prošla zásadní přestavbou v první půli 13. věku, kdy se u ní usadil rytířský řád templářů. Tito rytíři (plným názvem Chudí rytíři Krista a Šalomounova chrámu) si starou rotundu představili k obrazu svému, tedy přesněji k obrazu jeruzalémského chrámu Božího hrobu, tak jak měli ve zvyku. Zjednodušeným prostorovým principem této nejvýznamnější svatyně křesťanstva je spojení centrálního a podélného prostoru. Toto schéma templáři rádi u svých kostelů napodobovali. K pražské rotundě tak na východě přistavěli podélný, k východu se zužující prostor, ukončený opět apsidou (původní apsida byla odbourána). Po zrušení templářského řádu v roce 1312 získali jejich pražskou komendu johanité, kteří tento areál prodali v následujícím roce dominikánkám od sv. Anny na Újezdě. Pro dominikánky zde byl postupně vybudován podélný gotický kostel. Stavba, která se dochovala dodnes, byla zahájena od západu, zatímco v její východní části ještě stále stál a svou funkci nadále plnil románský kostel. Dominikánkám zůstalo označení „od sv. Anny“ a to se postupně přeneslo i na nově zbudovaný staroměstský kostel. Velmi cennou památkou z doby jeho výstavby je především dochovaný originální krov, který se řadí k nejstarším v celých Čechách. Klášter byl výjimečný tím, že

bez vážnějších škod přečkal neklidné časy husitských bouří. Důvodem prý mělo být to, že jedna ze zdejších sester byla příbuznou Jana Žižky z Trocnova. V roce 1553 zde byl pohřben kronikář Václav Hájek z Libočan. Duchovní život zde byl ukončen až rozhodnutím Josefa II. v roce 1782. Objekt kostela získal v roce 1795 tiskař Jan Ferdinand ze Schönfeldu, jenž zde později otevřel tiskárnu. Po roce 1834 zde byla bratry Haasovými vybudována údajně největší tiskárna v celém Rakousku. Roku 1880 došlo k odstranění gotické klenby, v téže době byla snesena tři horní osmiboká podlaží věže při západním průčelí. Kostel pak sloužil jako skladiště. V 50. letech 20. století byla archeologickým výzkumem objevena původní rotunda a její templářské rozšíření. Po roce 2000 získala kostel (známý dnes pod názvem Centrum Pražská křižovatka) nadace Dagmar a Václava Havlových Víze 97, která jeho prostor postupně uvedla do jeho současné podoby. V interiéru je možné zhlédnout celou řadu výjevů na nástěnných malbách z období středověku, renesance i baroka. Z okružní lávky si také lze zblízka prohlédnout unikátní krov ze 14. století. Krov je dnes opticky propojen s prostorem kostela, což by historicky v tomto prostředí nebylo myslitelné. Tvar chybějící klenby je naznačen subtilní kovovou konstrukcí.

-lb-

Půdorys staroměstského kostela sv. Anny s vyznačením nálezu původní rotundy sv. Vavřince s templářskou východní přístavbou (čárkovaně), starší odbouraná apsida rotundy je vytečkovaná (ŠÚRPMO).

Náboženství dětí

pondělí–čtvrtek odpoledne

Náboženství je důležitou součástí lidského formování dětí i mládeže. Ve školním roce 2017–2018 se vyučuje od září.

- předškoláci + 1. ročník ZŠ – úterý 15.45 (M. Provinská), místnost A
- 2. ročník ZŠ – úterý 16.45 (M. Provinská), místnost A
- 3. ročník ZŠ a příprava k 1. sv. přijímání – čtvrtek 15.30 (P. Vít Uher), místnost A
- 5.–7. ročník ZŠ – středa 16.30 (Jakub Kroneisl), místnost B
- 8.–9. ročník ZŠ + středoškoláci – středa 16.30 (B. Oudová Holcátová), místnost A

Farní centrum sv. Prokopa (Čajkovského 36, Praha 3)

Další info: www.farnost-zizkov@efara.cz

Milada-Provinska@seznam.cz;

barbara.katerina@gamil.com

Biblická hodina

čtvrtek 19.00–20.30 (kromě 1. čtvrtku v měsíci)

Číst Bibli není jednoduché, je těžké rozumět některým jejím obrazům i událostem. Během biblické hodiny si přečteme a společně vyložíme část Bible, předepsanou na aktuální den podle rozpisu.

Hovory o víře pro katechumeny a hledající každé pondělí 19.00–20.15

Každoročně po Velikonocích začíná otec Vít pravidelná setkání s dospělými hledači víry, ať už jde o nepokřtěné, pokřtěné v dětství anebo jinověrce, kteří si chtějí projít základy katolické víry a připravit se k prvnímu přijetí svátosti.

Malá dogmatická teologie

středa 19.00–20.00

Přítomnost bývalého děkana KTF UK profesora Václava Wolfa ve farnosti přímo vybízí k využití jeho potenciálu k tomu, aby se naši dospělí farníci mohli vzdělávat v základech katolické dogmatiky.

Malá liturgika

pondělí 19.00–20.00

Přednášky z liturgiky se týkají nejen vysvětlení rozdílů v předkoncilním a pokoncilním chápání mše svaté, ale i jakýchkoli bohoslužeb, a přibližují různé liturgické služby i úkony.

Modlitba růžence

středa 17.20–17.50

Modlitbou růžence oslovujeme P. Marii a s ní rozjímáme o tajemstvích – důležitých událostech ze života našeho Pána, Ježíše Krista. Jednou týdně se modlíme růženec společně u Sv. Prokopa.

Eucharistická adorace

každý první čtvrtek v měsíci u Sv. Prokopa po mši sv. do 20.00 a poslední úterý v měsíci u sv. Anny od 17:30 do 18:00

Vidíme, že leckteré aktivity farnosti jsou životaschopné. Současné ale v různých oblastech pocítujeme nedostatky. Potřebujeme si tedy neustále vyprošovat hojnost milosti a síly v tiché modlitbě před naším Pánem přítomným v Nejvyšší Svátosti.

Polední ateliér

pátek 9.00–12.00

Především ženy v důchodu, které i nadále chtějí být užitečné, zdobí svíčky, vyrábějí svícny, drátují, háčkují, malují, šijí a připravují dárkové předměty k Vánocům a Velikonocům.

Trénování paměti

pondělí 17.15

Seniři, ale i mladší lidé, kteří překonali vážnější nemoc, mohou mít výpadky paměti. Odborná lek-torka formou tréninkových evíků zdarma pomáhá při obnovování funkčnosti paměťových buněk.

Úklid kostelů

každá druhá sobota 8.00–11.00

Každou druhou sobotu v měsíci se v 8 hodin u Sv. Prokopa slouží mše svatá. Po ní se přítomní rozdělí do skupin a vyrazí uklízet kostely. Díky ochotě farníků a pečlivému harmonogramu by se již nemělo stát, aby některý z našich tří kostelů zůstal neuklizen.

Chcete se nechat pokřtít anebo hledáte odpověď, zda je nutný křest?

Přijďte za knězem a domluvte si s ním osobní setkání. Pak následuje příprava ke křtu formou společných setkání (katechumenát). V našem farním centru (Čajkovského 36, Praha 3) probíhá příprava každou středu od 19.00, která může vyústit v přijetí svátosti křtu o Velikonocích 2018.

Chcete nechat pokřtít své dítě (do 6 let)?

Kontaktujte prosím kněze P. Víta Uhra (tel.: 731 625 910) a po osobním rozhovoru se dohodneme na přípravě tak, aby Vaše dítě mohlo být pokřtěno.

Chcete nechat pokřtít své dítě (7–14 let)?

Takovéto dítě už si zaslouží, aby o víře něco vědělo. Je tedy potřebná jeho příprava ke křtu. Kontaktujte prosím kněze P. Víta Uhra, s nímž tuto přípravu domluvíte. Výuka náboženství dětí v novém školním roce probíhá opět podle rozpisu na vývěškách a v Prokopských listech.

Uvažujete o svatbě v kostele?

Svatba v kostele není pouhým formálním právním aktem, ale mnohem víc – svátostí. Bůh vstupuje mezi milující pár, aby ho posvětil a pomáhal mu v letech společného života. Proto je nutná aspoň základní příprava k sňatku. Domluvíte si proto svou přípravu s knězem P. Vítem Uhrem (tel.: 731 625 910) včas, tzn. minimálně 3 měsíce před plánovaným termínem sňatku. Při osobním setkání se dohodneme, jak bude příprava probíhat.

Potřebujete se smířit s Bohem a najít klid v duši?

Svátost smíření lze přijmout v kostele sv. Prokopa v pondělí, ve středu a v pátek v době 17.20–17.55, v kostele sv. Anny v úterý 17.20–17.55, v neděli 7.30–7.55 a v kostele sv. Rocha ve středu v 6.30 a v neděli 16.30–16.55. Pokud v tuto dobu nemůžete přijít, kontaktujte prosím P. Víta Uhra (731 625 910) a dohodneme se na jiném termínu.

Jste nemocní? Potřebujete duchovní pomoc?

V případě potřeby se obraťte kdykoliv na P. Víta Uhra (731 625 910), který vám udělí pomazání nemocných ať již při návštěvě doma nebo v nemocnici..

Zemřel vám někdo blízký a chcete se s ním důstojně rozloučit na hřbitově nebo v krematoriu? Chcete uložit jeho urnu na hřbitově?

Kontaktujte kněze co nejdříve po úmrtí, je ale nutné domluvit datum a čas rozloučení nebo uložení urny dříve s knězem než s pohřební službou.

Chcete, aby se za vašeho zemřelého nebo živého sloužila mše svatá?

Diář se nachází v sakristii kostela, přijďte proto za knězem před anebo po mši sv. domluvit s ním nejvhodnější termín v tom kostele, kde chcete, aby se mše sloužila.

Jste pokřtěni, ale nebyli jste připravováni ke zpovědi a k svatému přijímání?

Stejně hledajících jako vy je mnohem více a proto se nebojte kontaktovat kněze. Příprava dospělých k přijetí těchto svátostí probíhá společně s dospělými, kteří se připravují ke křtu, ve farním centru (Čajkovského 36, Praha 3) – viz výše.

Nebyli jste u biřmování?

Svátost biřmování se v naší farnosti uděluje dospělým křesťanům každoročně na podzim. Zájemci ať se přihlásí u P. Víta Uhra, tel. 731 625 910.

Mše svatě ve farnosti sv. Prokopa v Praze 3-Žižkově

	Kostel sv. Prokopa (Sladkovského nám.)	Kostel sv. Anny (Tovačovského ul.)	Kostel sv. Rocha (Olšanské nám.)	
Pondělí	18.00¹⁾			
Úterý		18.00²⁾		
Středa	18.00		6.00³⁾	
Čtvrtek	18.00⁴⁾			
Pátek	18.00			
Sobota	8.00⁵⁾			
Neděle	9.30	8.00	11.00	17.00

¹⁾s latinským ordináři, 4krát ročně
v tridentském ritu v kostele sv. Rocha

²⁾každé poslední úterý v měsíci 30 minut přede mši
eucharistická adorace

³⁾v červenci a srpnu mše sv. nejsou, v době adventní
zpíváme roráty

⁴⁾každý první čtvrtek v měsíci po mši sv.
eucharistická adorace do 20.00

⁵⁾vždy druhou sobotu v měsíci po mši sv. úklid
kostelů

Úřední hodiny v kanceláři (Čajkovského 669/36, 130 00 Praha 3-Žižkov)

Úterý	15.00–17.00	výpomocný duchovní Antonín Ježek
Středa	8.30–11.30	farář Vít Uher
Čtvrtek	8.30–11.30	farář Vít Uher

Kontakty:

farář: P.ThLic.Vít Uher ThD.
mobil: (00420) 731 625 910

e-mail: zizkov@efara.cz
web: www.farnost-zizkov.cz

Ekonomické okénko

k 31. 3. 2018	
výše dluhu (úvěr)	3 580 766,34 Kč
povinná měsíční splátka:	29 324 Kč
sbirka na splacení úvěru (březen 2018):	13 401 Kč
č. ú. farnosti: Sberbank 4200172251/6800	
VS na opravu kostela sv. Anny: 26072013	

DĚKUJEME ZA VŠECHNY VAŠE DARY – jen díky nim můžeme i my dále pomáhat